

César
Aira

DR. AIRA'NIN

MUCİZEVİ

TEDAVİLERİ

Çeviri: Emrah İmre

♥ can
çağdaş

CÉSAR AIRA
DR. AIRA'NIN
MUCİZEVİ
TEDAVİLERİ

Can ağdaş

Dr. Aira'nın Mucizevi Tedavileri, César Aira

İspanyolca aslından çeviren: Emrah İmre

Las curas milagrosas del Doctor Aira

İlk baskı: Ediciones Simurg, 1998, *Las curas milagrosas del Doctor Aira*

başlığıyla yayımlanmıştır.

Bu çeviriye kaynak alınan baskı: Penguin Random House Grupo Editorial, 2015

© 2002, César Aira

© 2021, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Literarische Agentur Michael Gæb ve AnatoliaLit Telif ve Tercümanlık Hiz.

Ltd. Şti. ile yapılan anlaşma sonucu yayınlanmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Aralık 2021, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Düzeltili: Mert Tokur

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak uygulama: Pelin Kahraman / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 43087

ISBN 978-975-07-5588-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750755880

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

CÉSAR AIRA
DR. AIRA'NIN
MUCİZEVİ
TEDAVİLERİ

ROMAN

İspanyolca aslından çeviren

Emrah İmre

♥can

César Aira'nın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Flores Geceleri, 2012

Seyyah Ressamın Yaşamından Bir Kesit, 2014

Nasıl Rahibe Oldum, 2015

Hayaletler, 2020

CÉSAR AIRA, 1949'da Arjantin'de doğdu. 1967'de Buenos Aires'in, halen yaşadığı ve kimi eserlerine mekân seçtiği Flores semtine taşındı. Denemeler, makaleler ve tiyatro oyunları kaleme aldı. Franz Kafka, Jane Austen, William Shakespeare, Jan Potocki ve Antoine de Saint-Exupéry'den eserler çevirdi. 1996'da Guggenheim bursu kazandı. Buenos Aires ve Rosario üniversitelerinde Rimbaud, Copi, Pizarnik, Mallarmé ve yapılandırmacılık konulu dersler verdi. 1990'lardan beri onlarca kısa romana imza attı ve eserleri birçok dile çevrildi.

EMRAH İMRE, 1980'de İstanbul'da doğdu. Auckland Üniversitesi'nde Dilbilim ve Karşılaştırmalı Edebiyat öğrenimi gördü. Portekizce, İspanyolca, İngilizce, Fransızca ve Katalancadan çeviriler yaptı. 2011'den beri Can Yayınları'nda editörlük yapan Emrah İmre, José Saramago, Gabriel García Márquez, Luisa Valenzuela, Mario Vargas Llosa, Carlos Fuentes, Virginia Woolf, Luis Sepúlveda, Tina Vallès, Fernando Pessoa, Samanta Schweblin, César Aira gibi yazarların eserlerini Türkçeye çevirdi.

I

Bir gün, şafak sökerken, Dr. Aira kendini Buenos Aires'in mahallelerinden birindeki ağaçlı bir sokakta yürürken buldu. Bir tür uyurgezerlikten mustarıptı ve aslında hepsi birbirinin aynı olduğundan gayet iyi tanısa da kendisine o sırada yabancı gelen sokaklarda ayıldığı nadir değildi. Yaşamı kâh dalgın kâh dikkatli (kâh orada kâh değil) bir yürüyüşçünün yaşamıydı, bu değişimler aracılığıyla devamlılığını, yani üslubunu, diğer bir deyişle, döngüsünü tamamlamak için, yaşamını yaratıyordu; yaşamı sona erene, yani ölene kadar da böyle olacaktı. Ellili yaşlara adım attığından bu son vaktinden önce de gelebilir, her an gerçekleşebilirdi.

Gösterişli bir sokağın kaldırımında yükselen güzelim bir Lübnan sediri, tepesini griye çalan gökyüzüne gururla uzatıyordu. Dr. Aira durup ağacı hayranlık ve şefkatle izledi. Sedire içinden küçük bir söylev çekmeye koyuldu; söylevinde övgü ve (koruma ricası anlamında) bağlılığı harmanlamanın yanında, ilginç bir biçimde, birkaç betimlemeye de yer veriyordu; çünkü bağlılığın zamanla biraz soyutlaşıp otomatikleştiğini fark etmişti. Bu esnada ağacın tepesinin aynı anda hem kel hem de gür yapraklı olduğu dikkatini çekti; yapraklarla kaplı olmasına rağmen dalların arasından gökyüzü de görünüyordu. Yüzünü aşı-

ğdaki dallara yaklaştırabilmek için parmak uçlarında yükselince (hayli miyoptu) zeytin yeşili tüycüklere benzeyen yaprakların hafifçe içe kıvrılmış olduğunu gözlemledi; belki de yakında döküleceklerdi; güz mevsiminin sonlarındaydılar ve ağaçlar havaya zorlukla direniyordu.

“Samimiyetle ifade etmem gerekirse, insanlığın bu yolda uzun süre devam edebileceğini düşünmüyorum. Türümüz gezegende öyle bir egemenlik seviyesine ulaştı ki muhtemelen artık hiçbir ciddi tehditle karşılaşmayacak; görünüşe bakılırsa yaşamayı sürdürmekten, hiçbir tehlikeye atılmadan hayatın tadını çıkarmaktan başka yapacak bir şeyimiz kalmadı. Bu doğrultuda devam edecek, güvenli yoldan sapmayacağız. Her gelişmeyle –ya da gerilemeyle– beraber, ne kadar kademeli olursa olsun, geri dönüşü olmayan bazı eşikler aşılır, şimdiye kadar kim bilir böyle hangi eşiklerden geçtik ya da geçiyoruz. Yaşamın genel düzenleyici mekanizması olarak tanımladığımız Doğa’ya tepki verdirebilecek eşiklerdir bunlar. Doğa ulaştığımız bu ciddiyetsizlik seviyesinden belki de rahatsızlık duyuyor, dayattığı temel gereksinimlerden belki de bizimki dahil hiçbir türün kurtulmamasını istiyordur... Tabii konuya aşırı derecede kişilik kattım, her birimizin içimizde bulunan kuvvetleri ete kemiğe büründürerek dışa vurdum, ama her halükârda ben kendi demek istediğimi anlıyorum.”

Bir ağaca söylenecek şeyler mi bunlar!

“Yanlış anlaşılmasın, kehanetlerde bulunuyor, en hafifinden bile felaketler ve salgınlar öngörüyor değilim! Kurduğum mantık doğruysa, düzeltici mekanizmalar sağlığımızın hem içinde hem de onun bir parçası olarak gerçekleşiyor olmalı... Ama bunu mümkün kılan nedir, bilmiyorum.”

Konuşurken yürümeyi sürdürmüş ve ağaçtan uzaklaşmıştı. Arada bir yine duruyor, çevresindeki gelişigüzel

bir noktaya bakışını müthiş bir dikkatle kenetliyordu. Ansızın gerçekleştirdiği bu duraklamalar yarım dakika ya sürüyor ya sürmüyor, görünüşte herhangi bir düzen takip etmiyordu. Duraklamaların ne sebeple gerçekleştiğini bir tek kendisi biliyor, bunu başkalarıyla paylaşması olası görünmüyordu. Utanç kaynaklı duraklamalarda bunlar; düşüncelere daldığında zihninin kuytularından çıkıveren, kendini rezil ettiği anlara dair kimi anılar. Böyle anıları yâd etmekten kesinlikle keyif almıyordu, ama zihinsel gelgitlerinin ortasında, ansızın belirivermelerine de engel olamıyordu. Ortaya çıkışlarının etkisi öyle kuvvetliydi ki bacakları kaskatı kesiliyor, olduğu yere çakılıyor, tekrardan gücünü toparlayıp yürümeye devam edebilmek için bir süre beklemek zorunda kalıyordu. Zamanı onu geçmiş utançlardan kurtaran... Onu defalarca kurtarmış, geçmişten çekip şimdiye taşımıştı. Kendini rezil ettiği anlarda zaman donakalır, her şey kabuk bağlardı. Alt tarafı birer anıydı hepsi; hiçbir yabancıнын açamayacağı mühürlenmiş kasalarda saklanan anılar.

Kendisinden başka kimsenin dert etmediği, son derece mahrem, küçük, gülünç talihsizlikler, sakarlıklar, gafflardı; olayların akışını tıkayan pıhtılar gibi içine işlemişlerdi. Her nedense kökenlerine inmek imkânsızdı. Aktarımların her türlüüne, örneğin şimdiki zamana geçmeye direnirlerdi. Şimdiki zamanda her belirdiklerinde Dr. Aira'yı uyurgezerimsi faaliyetlerinin ortasında felç ederlerdi, ki zaten onları geçmişin labirentimsi inlerinden çıkaran da bu faaliyetlerdi. Dr. Aira ne kadar çok yürürse bu utançlardan birkaçına denk gelme olasılığı da o kadar artardı. Bitmek bilmez yürüyüşleri bu yüzden gençliğinin karmaşık labirentlerinde kaybolup gittiği gezintilere dönüşürdü. Belki de aslında zaman mekân düzleminde belli bir şablon oluşturan düzen söz konusuydu, belki de bu duraklamalar boş bir mesafe oluşturunuyordu... Fakat

niçin bu türden anılar belirlediğinde yürüyüşüne ara verdiği meselesine açıklama getiremedikçe tuhaf teoremini çözmeyi de başaramayacaktı; öylece durup bakışını –san-ki kendisini durduracak kadar ilgisini çekmiş gibi– bir noktaya dikmesi, bir şeyleri gizleme çabası olarak açıklanabilirdi. Fakat durma eyleminin kendisi, geçmişteki utanç anlarıyla kımıltısızlık arasındaki ilişki, psikolojik yorumlamalara başvurmadığı için, halen muğlaktı. Belki de işin sırrı geçmişte kendini rezil ettiği anların doğasındaydı, belki de ortak payda bu anların özündeydi. Şayet öyleyse, en halisinden bir tekrar takıntısı söz konusu olmalıydı.

Mesele daha derinden irdelenince elbette kendisini rezil ettiği anlarının gerçekten yaşanmış oluşuyla karşılaşıyordu. Böyle olaylar herkesin başına gelir. Sosyal ilişkilerin kaçınılmaz bir sonucudur ve tek çare unutmaktır. “Tek çare” lafın gelişi bir ifade değil, çünkü zamanda geriye dönmek, o anları düzeltmek ya da silmek imkânsızdır. Dr. Aira unutmaktan medet umamayacağı için (fil hafızasına sahipti) yalnızlığa başvurmuş, akranlarından neredeyse tamamen uzaklaşmıştı; böylece hiç olmazsa dermansız sakarlığının ve şaşkınlığının etkilerini en aza indirgeyebiliyordu. Bilincinin ve iradesinin farklı bir seviyesinde bulunan uyurgezerliği de, sonradan hissedilen bir pişmanlık gibi, aynı yönde ilerlemek zorundaydı; gören de uyurgezerlerin son derece işlevsel bir zarafetle hareket ettiklerini sanacaktı.

Kendisine dürüst davranmak adına, meselenin sadece geçmiş utançlar olmadığını kabullenmesi gerekiyordu; bu noktada ortak payda genişleyerek epeyce kıvrımlı bir çizgiye dönüşüyor ve bu çizgiyi takip etmek zorlaşıyordu. Belki de rezil olunan ânın tanımını genişletmek lazımdı; çünkü buna küçük kötülükler, cimrilikler, yanlış hesaplamalar, ödleklilikler, özetle geçmişe dönük utancı

besleyen her türlü unsur dahildi. Oysa (her ne kadar içinden bir ses, “Seni sersem! Seni sersem!” diye bağırıp duruyor da olsa) kendini suçluyor değildi, çünkü bu utançların kaçınılmazlığını gerçekleştikleri anda kabul ediyordu. En azından önemsiz oluşlarıyla avunabiliyordu, çünkü bunlar asla suç seviyesinde değillerdi ve özgüveninden başka hiçbir şeye zararları dokunmamıştı.

Her halükârda, böyle utançları yeniden yaşamaya çağına dair kendine söz vermişti. Tek yapması gerekenin dikkatli davranmak, acele etmemek, daima saygı ve nezaket kuralları çerçevesinde hareket etmek olduğunu düşünüyordu. Mucizevi tedaviler uygulayan biri olduğundan, kendisini rezil etmesi ağır mı ağır sonuçlar doğurabilirdi.

Romanlarda karakterlerin rezil olduğu durumlar tizlikle, ihtiyatla ve dikkatle hazırlanır, ki bu hayli çelişkili bir durumdur, çünkü herkesin doğru düzgün davrandığı sahneler yazmak daha kolaydır ve düşünmeden yapılır. Dr. Aira ahlaki, düşünsel ya da toplumsal açıdan hatalı her hareketi, ideal davranış anlayışının harikulade narin teninde yara açan türden bir şiddetle aynı kefeye koyuyordu. Şiddete hiçbir şekilde kafası basmayan insanlardandı. Örneğin haydutlarla, en azılısından suçlularla bir mağaraya kapandığı takdirde makul davrandığı, konuştuğu, karşısındakilerin fikirlerine kulak verdiği ve kendi fikirlerini düzgünce ifade ettiği takdirde, her ne kadar bunun saçma olduğunu bilse de, şiddetten kaçınabileceğini hayal etmeden duramıyordu. Havada kan kokusu olsa da, haydutlar onu kendilerini gözetlerken yakalasalar da şiddete başvurmaya gerek olmayabilirdi... İyi de mağaraya gizlice girmeyi planlamadıysa onu nasıl bu halde yakalayabilirlerdi ki? Üstelik utanmasına sebep olacak bu gibi durumlardan daima kaçınacağına dair kendi kendine söz vermişti. Elbette bu varsayımsal ma-

ğaraya içeriyi boş zannederek yanlışlıkla girmiş de olabiliirdi; daima dikkatli davranmak işte bu yüzden önemliydi, hep tetikte olmalı, dalgınlık etmemeliydi. Her ne kadar bu amacı düstur bellemiş, uğruna kafa yormuş, plan ve idman yapmış olsa da söylemesi kolay yapması zordu. Yine de ansızın bir mucize gerçekleşebilir, gözlelerini çalıntı mallarla dolu bir mağarada açabilir ve daha ne olduğunu anlayamadan içeri uğursuz suratlı bir sürü haydut doluşabilirdi... Elbette ancak hayal ürünü olabilecek, gerçekleşme olasılığı hayli uzak bir durumdu bu. Madem öyleydi, haydutlarla medeni bir iletişim kurmasına, başına gelenleri anlatmasına, oraya ışınlandığından, uykusunda yürüdüğünden bahsetmesine ne engel olabiliirdi ki? Ancak bu durumda haydutlar da kurmacanın ve teorinin bir parçası olacak, Dr. Aira'nın ikna başarısı hiçbir somut değer taşımayacaktı. Gerçekliği meydana getiren şeyler kan, yumruklar, çığlıklar ve çarpılan kapılardı. Nezaketin cilası uzun vadede er ya da geç zedelenirdi; bu olay örgüsünde olmasa bir başkasında, zamandaki çattallanmalardan çıkan diğer bir olay örgüsünde böyle bir şeyin yaşanması kaçınılmazdı.

Bir oto tamir atölyesinin girişinde uzanan koca bir köpek Dr. Aira'nın yaklaştığını görünce yerinden kalkıp dişlerini gösterdi. Adamın sırtından soğuk terler boşanıverdi. Böyle hayvanları sokağın ortasında başıboş bırakanlar ne sorumsuz insanlardı; üstüne bir de şikâyet edenlere ukalaca, "İyi huyludur, bir şey yapmaz," diye karşılık verirdi. Samimiyetle, kendileri de inanarak derlerdi bunu; başkalarının –hele de motosiklet kadar iri bir hayvan karşılarında kara kürkünü kabarıırken– bu inancı paylaşmak zorunda olmadığını bir türlü akıl edemezlerdi.

Dr. Aira'nın paranormal tıp dünyasıyla ilk teması köpekler aracılığıyla olmuştu. Coronel Pringles'te geçen çocukluk yıllarında, Belediye Başkanı Uthurralt, çıkardı-

ği bir emirle bu hayvanları kayıtsız şartsız şehir sınırlarından dışarı çıkarmıştı. Herkes korktuğu için (o sıralar çocuk felci salgını vardı) emre karşı çıkan olmamış, normalde evcil hayvanlarla sahipleri arasında kurulan güçlü bağ da fayda etmemişti. Zaten bu emir, her ne kadar üç yıla uzasa da, geçici olarak çıkarılmıştı ve kimsenin hayvanından gerçek anlamda kopması gerekmeyecekti; şehir dışında hepsine birer yer bulundu mu hallolacaktı; taşrayla bu kadar iç içe bir şehirde yakındaki çiftliklerde akrabası ya da arkadaşı olmayan kimse yoktu, köpekler de soluğu böyle yerlerde aldı. İşin fenası, Pringles'in tek veterineri hastalarından ayrı kaldı; her ne kadar muayene için şehir dışına çıkmayı kabul etse de (ekmek parasını çıkarmak için başka çaresi yoktu), taşraya habire gidip gelmek külfetliydi ve pahalıya patlıyordu. Bu durum, üreme çağına gelen erkek köpekleri kısırlaştırmayı zorlaştırıyordu ki koşullar bu tür operasyonları daha da acil kılıyordu. Hayvanları sadece dağlama demiriyle, herhangi bir sterilizasyon işlemine başvurmadan, merhametsizce kısırlaştırmayı beceren ırgatların eline bırakma seçeneği karşısında kimileri kesenin ağzını açtı, kimileri umursamadı, kimleriyse tereddüt etti... Böylece Deli lakaplı yerel bir fotoğrafçı durumu fırsat bilerek uzaktan, acısız kısırlaştırma işine girince Coronel Pringles'te yeni bir furya başladı. O zamanlar sekiz yaşında bir çocuk olan Dr. Aira, bütün bu olanlardan ancak çocuk ortamlarının yankı odalarında dehşetengiz ölçüde biçim değiştiren dedikodular aracılığıyla haberdar oldu. O devirde, hele de kendininki gibi edepli orta sınıf ailelerde böyle konular pek konuşulmazdı; yoksul ailelerden gelen arkadaşları –zira kulübeden bozma evlerle dolu bir mahallede oturuyordu– böyle bir dertten mustarip olmasalar da ailelerinin ürkütücü cehaleti ve her şeye inanıvermeleri bu eksikliği kapatıyordu.

Deli'nin yöntemi akıllara durgunluk veren cinstendi, çünkü köpeği uzaktan kısırlaştırmak için sahibine uzunca bir süre penisilin iğneleri vuruluyordu. En azından dönen dedikodulardan anlaşılan buydu. Aira asla daha fazla bilgi edinemedi, zaten belki daha fazla bilgi yoktu. Gerçekten bu tuhaf tedaviye kalkışan kimsenin olup olmadığını da öğrenemedi. Fakat edindiği bilgiler, uzaktan eylem olasılığını ve heterojen unsurlar arasında yeni bir sürem kuran devamsız etkiyi kendi çapında yeniden icat etmesi için yetti; ardından da bütün mantık süreçlerini bu varsayım üstüne kurdu. Çok geçmeden büyük bir skandal patlak verince Deli'nin yönteminden vazgeçildi (ki aslında zaten tek bir kez uygulanmıştı). Şehrin yakınındaki bir çiftlikte başsız bir köpek dünyaya gelmişti; cocker spaniel cinsi köpek, gövdesi boynunda sonlanmasına rağmen hayatta kalacak ve büyüyüp yetişkinliğe erişecekti.

İnsanların hayal gücü, bekleneceği üzere, iki olay arasında bağlantı kurunca Deli, ki kendi dalaverelerinden kendisi bile ürkmüş olabilirdi, yöntemini rafa kaldırdı. Aira o köpeğin başına neler geldiğini öğrenemedi; eceli gelince diğer köpeklerden farksız biçimde ölmüş olmalıydı. Mahalleden biri sürü insan hayvanı görmeye gitmişti (Aira'yı götürmemişlerdi). Anlatılanlara bakılırsa hayvan hayli hareketliydi; sadece başsız değil, hiperaktifti de. Sinir sistemi boynundaki bir yumruda son buluyordu ve bu çıkıntının üstünde, tıpkı bir Rosetta Taşı gibi, gözleri, burnu, ağzı ve kulakları temsil eden izler bulunuyordu; hayvan bunlar aracılığıyla hayatını sürdürüyordu. Koşullar farklı olsaydı, böyle bir hilkat garibesinin varlığı bir tür mucize kabul edilir, dünyanın dört bir yanından biliminsanlarının dikkatini çekerd. Fakat taşralı insanlar böyle mucizelere alışıkta; daha doğrusu, çelişkili biçimde, radyosuz, televizyonsuz ve dergisiz, dünyadan daha ko-

puk yaşadıkları eski zamanlarda alıştıktılar; bütün dünyaları yaşadıkları küçücük dünyaydı, yasaları istisnalara ve abartılara kolayca yer açıyor, her şeyi sorgulamadan kabul ediyorlardı.

Bir köpeğin başına böyle bir şey geldiyse bir insanın başına niçin gelmesindi ki? Mantığın daima dolaysız olan kısıtlamalarını işte bu sonsuz ve son derece fantastik olasılık belirliyordu. Mağaradaki haydutlara uygulamayı tasarladığı bütün o nazik yaklaşımlar, yaşamın nice azgın şiddetiyle uyumlu bir biçimden ibaretti. Mantık, herhangi bir ayrıcalığı bulunmayan bir eylem tarzından öte bir şey değildi. Dr. Aira'nın bunu eylemin bütün kursurlarına iyi gelecek her derde deva bir ilaç gibi kapsamlı olarak kullanması, gayet kendine has bir kişisel özelliğiydi: Onun gerçek yüzünü ve içinde yaşadığı yanığı yansıtıyordu. Zira büyük hayranlık duyduğu ve kendine örnek aldığı (Mariano Grondona gibi) mantık timsali kişiliklerin mantıklılığı sadece göstermelikti, geçimlerini bu yolla sağlıyorlardı, ama bunun ötesinde, mantığı bir kenara bıraktıkları ya da –olması gerektiği gibi– koşullara göre arada sırada mantıklı davrandıkları bir yaşamları da vardı. Eylemin etkili olabilmesi için, gerçek bir pratik işlevi bulunmayan, soyut bir şemadan ibaret safi mantıktan uzaklaşmak lazımdı.

Uzaklaşmak için gerçekçilik yoluna başvurulabilirdi. Elbette gerçekçilik bir temsilden ibaretti, ama, tam da bu yüzden, eksiksiz bir söylemden meydana geldiğinde düşünmeden yapılan bir şeye, bir oluş biçimine dönüşebilirdi. Gerçekçilik, mantıklı olandan sapmak demekti; teori düz çizgi halinde bir yolu işaret ederdi, yaşamayı bilen gerçekçi insan ise dönemeç ve kavislerle dolu, inişli çıkışlı bir yola başvururdu... Düz yoldan bütün bu sapsular doğası ve amacı gereği Kötü'ydü; hafifletilmiş ve sonuçlar doğurmayan bir Kötü olması önemli değildi,

özünde yine Kötü'ydü, ayırımın etkili olması ve gerçekçiliğin ortaya çıkması, gerçekliğin gerçekçilik aracılığıyla görülebilmesi, yani mantığın soluk fantazilerinden tamamen farklı, gerçek gerçekçiliğin görülebilmesi için böyle olması şarttı... Belki de orada, bu fevkalade iyicil faydada yatıyordu Kötü'nün işlevi.

Mahallenin üstüne çöken sabah sessizliğini bir ambulans sireni bozdu; kulağa aşırı acelesi varmış gibi geliyor, ama bir yandan da daireler çiziyormuş, ıssız sokaklarda yolunu kaybetmişçesine dört dönüyormuş gibi yankılanıyordu. Aynı sirenin yaklaşırken ve uzaklaşırken farklı tınlaması bilinen bir fizik fenomenidir. Bu fark, Dr. Aira'nın ambulansın güzergâhını zihninde canlandırabilmesini sağlıyordu. Son dakikalarda bilinçsizce yaptığı da buydu; başka düşünce ve hatıralara daldığından farkında değildi; şimdiyse, köpek üstüne atılmaya hazırlanırken, durmadan gelip giden ambulans sesinin, etrafında giderek daralan bir çember çizdiğini fark ederek telaşa kapıldı... Rüyalarında ve uykusuzluğunda, hayallerde ve gerçekte peşini bırakmayan o lanet ambulans yine çıkagelmişti, iki diyarın belirsiz sınırında sireni öttüre öttüre hep bir yerlere koştururdu! Neyse ki asla kendisine yetişemezdi. Tıpkı asla bir sonuca bağlanmayan, tam da bu yüzden daha da kâbusumsu hale gelen bir kâbustaki gibi, son anda, yakalanmasına ramak kalmışken, Dr. Aira labirentin kalbinden kaçıp kurtulur, bunu nasıl becerdiğine akıl erdiremezdi... Tam böyle büyük tehlike anlarında, gerçekliğin dikişleri dehşet tarafından parçalanırken, bir sürem oluşturabilmek ve korkunun köprüsünü ters yönde geçebilmek adına, tıpkı şimdi köpekle yaptığı gibi, tehdit hissini başka bir unsura aktarırdı...

Ansızın ultrason seviyesine yükselen siren sesi birkaç santim ötesinde gerçekleşen bir frenlemenin cayırtısıyla birleşince Dr. Aira daldığı hayallerden sıyrıldı. Sah-

ne düşünmeye yer bırakmayan bir şimdiki zamana kayı-verdi. Dolayısıyla ambulans tarafından bulunduğunu ve ne yapacağını bilmediğini idrak edebilmesi için Dr. Aira'nın birkaç saniye beklemesi gerekti. İmkânsız gördüğü şey sonunda gerçek olmuştu. Köpek sadece kendisinin işitebileceği frekanstaki çınlamaları duyunca afallayıp geriye doğru bir perende attı ve kendi etrafında dönmeye başladı.

Toparlanıp duygularını gizleme refleksi harekete geçen Dr. Aira göze batmayan, kayıtsız bir merak diye tanımlanabilecek bir ifade takındı. Ambulanstan inen iki genç doktor kararlılıkla ona yöneldiler (zaten bir adım ötesindeydiler), hemşire üniformalı iriyarı bir zenci adam olan şoför ise kapısını açıp indi ve aracın etrafından tur attı. Dr. Aira olduğu yerde kalakaldı, benzi atmış, ağzı kurumuştu.

“Dr. Aira?” dedi genç doktorlardan biri, sormaktan ziyade teyit edercesine.

Dr. Aira başını evet anlamında bir kez salladı. Reddetmenin faydası yoktu. Ambulansın, onca zamandan, onca dönüp durduktan sonra kendisine yetişmiş olmasına halen inanamıyordu. Ama işte karşısındaydı, somut ve bembeyazdı, öyle gerçekti ki katlanılacak gibi değildi. Ve kendisini şehrin sokaklarından geçen ambulansları izleyen isimsiz biri olmaktan çıkarmıştı (genç doktorun söyledikleri bunu doğruluyordu)...

“Epeydir sizi arıyorduk, bizi ne çok uğraştırdınız, bir bilseniz.”

“Evinize gittiğimizde,” dedi diğer genç doktor, “yürüyüş yapmaya çıktığınızı söylediler, o zamandan beri sizi arayıp durduk...”

Yanlarına gelen şoför şakacı bir tavırla lafa girdi:

“Sizi bu sokakta bulacağımız hayatta aklımıza gelmezdi!”

BİR GÜN, ŞAFAK SÖKERKEN, DR. AIRA KENDİNİ BUENOS AIRES'İN MAHALLELERİNDEN BİRİNDEKİ AĞAÇLI BİR SOKAKTA YÜRÜRKEN BULDU. BİR TÜR UYURGEZERLİKTEN MUSTARİPTİ VE ASLINDA HEPSİ BİRBİRİNİN AYNI OLDUĞUNDAN GAYET İYİ TANISA DA KENDİSİNE O SIRADA YABANCI GELEN SOKAKLARDA AYILDIĞI NADİR DEĞİLDİ.

KİMİLERİNİN DEHA, KİMİLERİNİN İSE ŞARLATAN OLARAK GÖRDÜĞÜ DR. AIRA ÜNÜ-
NÜN TEMELİNDEKİ MUCİZELERE ARTIK KATLANAMIYOR. EN BÜYÜK ARZUSU MUCİZE-
Vİ TEDAVİLER PROJESİNİ YAZIYA DÖKEREK SOMUTLAŞTIRMAK. AMA ÖNCE BAŞ DÜŞ-
MANI DR. ACTYN'İN TERTİPLEDİĞİ TUZAKLARDAN SIYRILMASI GEREK.

DR. AIRA'NIN MUCİZEVİ TEDAVİLERİ CÉSAR AIRA'NIN KENDİNE HASEDEBİYAT, DÜŞÜN-
CE VE GERÇEKLIK SİSTEMİNİN YARATICI BİR YANSIMASI.

#mucize #felsefe #gerçeklik #edebiyat #metakurmaca #postmodern #arjantin

 can

canyayinlari.com | [f](#) | [i](#) | [t](#) | [canyayinlari](#)

roman

ISBN 978-975-07-5588-0

9 789750 755880